

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 15. Quomodo se gerere debet Confessarius erga Pœnitentem quem dimiserat propter peccatum ex habitu aut pravâ consuetudine, quando iterum redit ad Pœnitentiæ tribunal?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

De Sacram. Pœnit. Cap. VII. III

Utilissimum quoque est injungere peccatoribus ex habitu, cujuscumque sint status, seu conditionis, & iis præcipuè qui delicatiores sunt, aut aliàs parum dispositi ad exercenda opera corpori laboriosa, & ad acceptandam Pœnitentiam gravitati, & numero peccatorum convenientem, ut petant à Deo misericordiam per semihoram singulis diebus genibus flexis, quindecim dierum, aut mensis spatio; aut ut eo tempore recogitent pœnas inferni quas pro peccatis suis meruerunt, aut ut Deum rogent, ut sibi manifestet quam Pœnitentiam facere debeant ut se à pœnis futuri sæculi liberent. Hæc pœnarum seu satisfactionum genera imponi possunt rudioribus, & idiotis, quas aliquando teneantur implere ante absolutionis Beneficium.

Quæst. 15. Quomodo se gerere debet Confessarius erga pœnitentem, quem dimiserat propter peccatum ex habitu, aut prava consuetudine, quando iterum redit ad Pœnitentiæ tribunal?

Resp. Debet illum interrogare utrum incidit in eadem peccata? si cecidit, scire debet an remedia adhibuerit, quæ illi præscripserat, quoties idem peccatum admitteret? quod si pœnitens non adhibuerit illud remedium quoties peccavit, debet ipsum dimittere absque absolutione, illi interim repræsentans in Spiritu lenitatis & charitatis, injuriam quam facit animæ suæ, nolens seriam operam dare, ut eam liberet à morte æterna, ad quam damnatur per peccatum, cum id tam facile possit.

Si verò pœnitens diligenter applicuit remedium, & tamen in peccatum incidit, quamvis minus frequenter, debet Confessarius illi animum facere, ostendens quod, Dei aspiran-

III TRACTATUS VI.

te gratiâ , incipit peccatum dimittere , in quod non cecidit nisi semel aut bis qualibet hebdomada , cum assueverit prius illud committere sæpius in die ; deinde illi representare debet , eodem semper charitatis Spiritu , quod cum peccatum altas egerit in ejus anima radices , nequit ipsum omninò evellere , nisi sibi magnam vim inferat.

Et quia Confessarius non parùm auctoritatis sibi comparat in pœnitentis animum , posset ab ipso petere , vellet-ne aliam exequi pœnitentiam præter jam impositam , quam expertus est sibi salutarem admodum fuisse ; & ita suaviter eniti pœnitentem graviori quidem Pœnitentiæ subicere , quia prima , peccandi habitum penitus extirpare non potuit , & quia pœnitens ipse majores vires acquisivit vim sibi inferendo , fortius & efficacius remedium potest sustinere. *Ut juxta S. Augustini mentem,*

S. August. in
Evan. Joan.
Expositio.
Tract. 49.

violentia pœnitendi cedat consuetudo peccandi.

Videtur tamen , quod nondum deberet illum absolvere , cum non deprehendat in pœnitente , unam ex dispositionibus necessariis , juxta Concilium Tridentinum , nempe cessationem à peccato ; neque enim dici potest , quod ille cessavit à peccando , qui cecidit in idem peccatum , quamvis rariùs , quemadmodum nec Medicus diceret , eum feбри omninò carere , qui continua feбри laboraret , quando commutata est in tertianam seu quartanam , sed tantùm eum minùs frequenter laborare.

Æquum foret , ut absolutionem differret , donec per tempus notabile à peccando abstinisset , quod tempus diuturnius esse debet , prout consuetudo diuturnior fuerit. Hoc autem solùm intelligendum est de peccatis , quæ committuntur cum plena deliberatione , non

De Sacram. Pœnit. Cap. VII. 113

verò de iis, ad quæ quis impellitur ex impetu inconsiderato.

Sed ut ait Eminentissimus Denoff, majus damnum oritur ex Confessariis, aut ignavis, aut certè negligentibus; qui scilicet non curantes procurare, & exigere à pœnitentibus veram motum emendationem, illos in peccatis vivere sinunt, cum ipsius etiam Religionis Christianæ dedecore, & evidenti damnationis periculo.

i Confessori, ò ignorantì, ò negligenti; i quali non curandosi d'effiggere da i loro penitenti, con sacerdotale fortezza, l'effettiva emendazione de costumi, gli lasciano vivere frà i peccati, col diseredito della Religione cristiana, e coll'evidente pericolo d'idannarsi.

Quæst. 16. Quomodo se gerere debet Confessarius, quando pœnitens aliquod commisit peccatum publicum?

Resp. Tenerur omninò Pœnitentiam publicam peccato convenientem imponere, eamque solus Episcopus in privatam commutare potest, propter aliquam justam causam. Hæc disciplina omnibus retrò sæculis in Ecclesia viguit, ut habet Catechismus Concilii Tridentini his verbis: *Sapientissimè illud ab Ecclesia observatum est, ut cum ab aliquo publicè flagitium commissum esset, publica etiam Pœnitentia ei indiceretur, ut cæteri timore perterriti deinceps peccata diligentius vitarent, quod etiam in occultis criminibus quæ graviora essent interdum fieri solebat. Sed, ut diximus, in publicis hoc perpetuum fuit, ut qui ex commiserant, antequam publicam Pœnitentiam suscepissent, non absolverentur.*

Id perpetua constat traditione, ejusque usum Concilium Tridentinum solemniter confirmavit his verbis.

Apostolus monet, publicè peccantes, palam

Cardinalis Denoff. In Instruct. Pastoralis. in princ.

Siamo rimasti persuasi, ch'il maggior male provenga da

Catechif. Conc. Trident. part. 2. De Sacram. Pœnitentia. n. 91.

cc 91.

cc

cc

cc

cc Conc. Trid.